

Egy széplaki harang kalandos története

-tájnyelven , dramatizálva-

Ríges-rígen, amikor a Fertő még lakott terület volt, ekkét kisebb tócsát kivéve száraz volt a tófenék, ezért a németek falvakkal népesítették be. Szent Jakab volt a legelőkelőbb köztük. A derék emberek a kít kis haranggyukra voltak a legbüszkébbek.

Osztá gyűtt a honfoglalás. Úffíték a hunoktú, mint a fészkes fenítú, ezért drágoságoikat a föld mélyibe ásták. Meggyűttek a jú magyarok, osztánik itt is marattak. Telt-mút az idő, és a Fertő elkezdett háborognyi. Emmás utá temette be a szíp falvakat. Nem mertek má többet ípitkezni, inkább csak legelők, kaszálóok voltak itt.

Eccer ekkülönös dolog történt. Az egyyik markos rábaközi legín kaszájo valami kemínybe ütközött.

- Mi a fenye ez a kemíny izé?

Hát láss csudát! Na mi volt az? Ippe a jakabfalviak kissebbik haranggya. El is cipeték a bogyoszlai templom tornyábo.

Osztá kisébb egy legín legeltetett a Fertő árteribe. Hogy há valaji volt? Há szíplaki.

Egyszer csak arra lett figyelmes, hobbivalbikájo valamit hömpölget szarvávol.

- Azt a fűzfán fűtyülő rízangyalát! Mit talátá Riska?

Csodák csodájo! Ammeg a jakabfalviak nagyobbik haranggya volt. Kít mázsás íp harang.

Úmmegörút neki, híttá is a falubelijeket.

- Gyűjjenek, gyűjjenek, csoda történt, találtom ehharangot. Vigyük a templomba!

Nagy csinadrattával, ünnepléssel vonúttak a templomho. S közben ezt ínekeltik: A szíplaki...

Mondhatnám, hogy aki nem hiszi, járgyon utáno, de nem köll. 1917-ben eppapírosra megírták hogy a Fertőbű előkerút műemlík harangot Sarródnak ajándékozták, azok meg a világháborúba beolvasztották, így csak kalandos története maradt fenn.